

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

SEN.

Jon Bládek.

Mně o kouzelné zábradce se zdá tak divný sen. To bylo jako v pohádce, když soumrak přejde v den.

V měsíčním svitu s jabloně květ po květu se chvěl, a v poroseném záhoně se čerňá mořská tráva.

A kol jak strany šelstí, pláň zlatý zpívá tam — "To zpívá píseň o štěstí," já pravil k sobě sám.

Tu v ráz, jak na vše padl by strach, pláň zlatý zpívá tam — "Pochmurný štítu mu k srdci sáh," a na vše napadl sněh.

Mnohý člověk ve svém mládí sní stále o štěstí, klade plány do budoucnosti v naději, že vše půjde a musí jít dle přání jeho, tvoří si v mysli plány, die kterých chce fidiť své kroky, aniž by je mu jen ve snu napadlo, že poměry, čas a okolnosti budou mu klásti v cestu obtíže, které pak musí překonávat. A to často obtíže takové, jenž vyžadují železnou vůli, a obrovskou sílu, aby je člověk přemohl a neklesl pod jejich tíží. A nejvíce působí tíže tato na člověka, který má citlivou povahu, a jehož mysl se pozvedá za ideály vyššími, nežli jest jen pouhá vědecká zvěst, průce tělesná.

Člověk, který jest důmyslný a daný, jehož pak blížnou rány sklamaní a neuznání, není-li při tom obdařen železnou vůlí, tož s bolestí nevýslovnou uchyluje se do zátíží a chřadné poněkud na duši i na těle. A jestli se přece zástěně zotaví a snaží se uplatnit svoje nadání, není již v té práci ten duševní hřívál, ta vzpruha tak zřejmá, jako by byla bývala, nebyť oněch nepřijemných světel, a jakými musel zápoliti o svoji existenci.

Takovýto způsob lidstvo přichází o mnohou skvostnou práci, kterou mohli tito nadaní lidé vykonati, nebyť neblahé okolnosti, která jim práci znemožnila.

SVĚTLA A SVĚTELKA.

— Crazili tě někdo, povznes duši svou tak vysoko, aby urážka k ní dostupiti nemohla.

— Descartes.

— Matíš se za utrpenou urážku jest tolik, jako snižovat se k svému nepříteli; odpouštěním vysoko se nad něho povznímáme.

— La Rochefoucauld.

— Ti, kdož ničem nedají se uraziti, hodí se do dobré společnosti tak málo, jako ti, kdož i nicotnou malicherností uraženými se cítí.

— La Bruyère.

— Slova urážejí více než skutky, zvuk hlasu zraní více než slova, ale pohled bolí nejvíce.

— Necker.

— Není dosti odpouštěti urážku; musíme umět ji i zapomenuti.

— Mme. de Stael.

M. Nebudová, West Point, Nebr. — Vážná pí. pořadatelka a všechny družky! Dnes se nám oehladilo, tak musím na chvíli mezi Váš. A proč? Inu, Chei se Vám pochlubit, že jsem byla se synem v Omaze. Vyjel jsem z domova ráno, že ale jsme cestu dobře neznaři, tak už bylo skoro poledne, když jsme přijeli k našim drahým k obědu. Po obědě jeli s námi sestry A. K. a K. S. na hřbitov. Je to krásně utulné místo, kde každému po lopotném životě se odpočinku dostane. V O. maze máme mnoho přátel, které nám nebylo možno všechny navštívit najejdnou, tak se těším, že až na podzim zase pojedeme, pak všechny na chvíli navštívím. Naši pí. Tetu jsem ani nesehlidila a je mi toho líto. Také jsem se s milou, jestli uvádím p. W. K. že kde? On asi pan farma se za jedno stýlí. Nu, a? Když mě někdo ústně, tedy opět v naší Hlídce s Vámi sdělují, že teď mi souhlasná, stranu toho, že v Čechách zvě doe-

Anna Kozáková v Katovicích, Čechy, 9. července 1913. — Ctěná redakce Pokroku! Žádám Vás, abyste laskavě uveřejnili můj první dopis ve Vašem oblíbeném časopisu, aby sobě etěni žetnáři nemyšlili, že jsme zde v Čechách zhylni sluncem a úpalem. Ale spíše naopak! Jáme celý den tak překřehli a při tom ještě přál, tak že se musíme chodit ohřát ke kamnům a v noci pěkně přikřítí peřinou. Odpustte, že jsem hned tak daleko v Čechách. Jelikož jsem slibila, že vypíši podrobné dojmy z mé cesty, tož chci to také splnit. Myslim však, že et. čtenářům P. Z. je poněkud známo, že dne 7. června, rozloučivši se se svými nejmilejšími, nastoupila jsem cestu do New Yorku; dříve však jsem se stavěla v Chicago a využívala jsem času od 9 hod. ráno do 2 odpo. se svými bratrancei s Math. a Jos. Burdou, kteří již na mě čekali na nádraží a automobilem a provedli mě, pokud čas stačil, těmi nejzajímavějšími místy, což mně bylo velice milé. Pak jsem opět nastoupila cestu do Hoboken — New York, kdež jsem v 10. hod. v úterý ráno odpodli od břehu amerického. Co se týče cesty, tu jsem měla náramně pěknou, každé se bavil, jak jen mohl, by čas ubíhal, tak že v sobotu jsem měla též taneční zábavu. To mládež se bavila i tancem, ale těch starších bylo málo. Když bylo po zábavě, každé z nás byl poctěn zaručenou a nějaký ten zálesek byl podáván a pak šel každý spokojen na své místo. Věk na příští den se každý těšil, že bude se povídat o té zábavě, ale jak nám to sklaplo! Asi 70 procent jich ani nevstalo. Příšla bouřka a zůstali tam, kam jsme večer odešli. Kdo to zastihlo, ať se přemohá nebo ne, nemohl si pomoct, až se trochu bouřka utišila. To bylo až v pondělí odpoledne, tak začali vycházet na palubu, ale nemyšleli si, et čtenáři, že já se jim jenom směji, však já byla tak zvědavá smích! Kdo to nezkuší, ten tomu neuvěří! Ať si říká kdo chce, co chce, mořská nemoc je přece jenom zlá. Tak už vstějí dále od těch nemocí, neboť se vidím zpět na moři. Když jsme to vše přestály, pak už nám bylo veselí. Přiletěli nám přátel naproti a letěl s námi až do Plymouth, tam loď zastavila a stáli jsme tam asi 1/2 hod., což mezitím vystoupilo asi 70 osob, kteří se chtějí stavět v Londýně. Pak jsme jeli ještě 1 den a noc a stavěti jsme se v Boulogne sur Mer, kdež vystoupila o pět přes 80 cestujících, kteří jeli na Paříž, s námi pak se loď hnu-la a jeli jsme přímo do Rotterdamu, kamž jsme dorazili ve čtvrtek, 19. června, večer v 6 hod., ale nebylo možno se dostat k přístavu, neboť nás předešle odhliv, tak že jsme museli čekat do 3. hod. ranní na příliv, abyehom se mohli přiblížit k přístavu, tak že jsme v 10 hod. již opustili loď. Pak každý z nás si vše dal do pořádku a ve 12 hod. se s námi hodil vlak z Rotterdamu a přes Holandsko a Německo do Čech, tak že jsme se oetli v sobotu večer, 21. června, v Katovicích, v mém rodném místě. To se rozumí, že na nádraží čekala moje starička matka s mými staršími bratrem a mladší sestrou, též je jí manžel i s povozem, tak že jsme nemuseli capat v dešti a blátě. Není tomu ještě příliš dlouho, co jsme se neviděli, ale celý 8 roků přece, tak že si každý et. čtenář může představit, jaké to bylo shledání s matkou. Tak ten večer jsme šly spat v 2 hod. Druhý den hned časné ráno mě kdosi budil. Já vyskočila a teprve poněprve jsem spatřila matku mámu manžel, paní Marii Kozákovou, kteráž jakýmsi způsobem dověděla se, že jsem večer přijela. Nečekala, až pro ni přijdu, nýbrž přišla a musila jsem s ní jít do sousedního zámečku Střela na pouť. Právě byl svátek sv. Jana, tak že jsem měla příležitost poznat všechny své spoluzácky a mnoho přátel. Pak přišel týden jsme jeli na druhou pouť též sv. Jana, kteráž za nepřijemného počasí byla odložená. Jak pravím, jeli jsme do Jiroutina u Kamenice n. L., kdež bydlí rodiče mého p. švagra a on byl tamtéž narozem, ale od 14 ro-

ku byl u svého strýčka p. Děkana v Katovicích, kdež zůstal až do jeho smrti. Po smrti p. Děkana seznámil se s mojí mladší sestrou, načež vstoupil v stav manželský před 2 roky, kterýž nadále vede hospodářství po mém zemřelém otci p. Fr. Kunclovi. Jelikož jsme měli příležitost prohlédnouti vše a mým p. švagram, znáti jsme se též podívat na onu starou lipu v Kamenici, kteráž čítá 360 let. Od téže lipy má jméno Kamenice n. L. Byl to rozkošný pohled z oné lipy. V lipě té nalézá se několik sedadel a stůl. Ale též musím připomenout, že každá větvíčka je podepřena a porostlá mechem a ona lipa ještě kvete. Na památku jsem si utrhla z ní květ, tak myslím, že je a musí být ošetřována, aby alespoň to místo nezarostlo trávou. Dále jsem navštívila skelné hutě blíž Kamenice, tak že jsem měla příležitost uvidět, že není tak snadno sklenní udělat, jako z ní pít. Leckde si myslí, co pak to! Horké sklo nalejí do formy a už je to a kdo si to myslí, ten se smějí. Poněže ústy musí takovou sklenní nafouknout, tak nám to vzalo několik dní, než jsme se vrátili a pak po odpočinku jsem jela do Prahy navštívit všechny přátele a známé, kdež jsem se zdržela též několik dní, hlavně jsem se zdržovala u p. Jana Šamala, bratra mého švagra a u p. Fr. Běháčka, kterýž má u nás svého manžela. Byla jsem vždy a vždy setnuta a též byl můj průvoděním v Praze. Navštívili jsme všechny po městě místa, tak že se Praha ve dne zaplnila. Také jsem byla v Nár. divadle, kdež právě hráli Strakonický dudák, tak že jsme se měli velmi zasmát. Když jsem se nadávila Prahy, jela jsem zpět do Katovic, kdež se hodlám zdržeti ještě do 23. t. m. a pak hajd zpět k svým drahým do Omazy. Kdež zajisté už moje milé dítky a manžel, jak jsem dříve četla v Pokroku Záp. ze dne 20. června toužebně čekají na svoji matku a já na ně. Dle toho času však navštívím všechny vzdálené přátele a dne 23. t. m. vyjedu z Katovic do Rotterdamu a dne 26. budu sedet na loď Rotterdam a na zadržeti příštího měsíce budu opět vidět bratry americké a pak už brzy se shledám s mými drahými. O kč už by to bylo, neb už je mně smutno. Tak já myslím, že jsem to máno oskřáblá již dost. Pro dnešek končím dopis svůj s přátelským pozdravem na redakci i čtenáře a na shledanou!

Marie Malý od David City, Nebraska. — Velečtná pořadatelka, redakce a čtenáři! Dnes vám píši z Omazy, což vás překvapí. Rozhodla jsem se narychlo, že pojedu navštívit své milé deery a zetě. Ani jsem jim nepisala a tak se mně dostalo radostného překvapení a jim též. Co může matka splnit větším blahem, než když vidí své dítky zdravé a šťastné. Zetě jsou hodní, obrazem štěstí a spokojenosti a k svému manželskou pozorní, jako by se teprv dnes oženili. Jsem strašně dojata, co jsem tu vše spatřila. Ani si nemohu představit, jakou hrůzu jste musili přestát v Omaze. Je mi těch chudých lidí líto, když přijdou o celý majetek, když strádají celý život, aby si k němu pomohli a za pár minut přijdou o všechno a nezůstane jim nic než hrůza v jejich životě. Když si to rozmyslím, co je člověk na světě, a je-li si život strpějí, když nejsou se svými životem spokojeni. Štěstí však, že člověk nikdy nešťastí nepřivede, aie by jeho život byl ještě lepší a žil by v neustálém strachu. Mnohý by si raději sám život ukřátl, tak jest lepším, že nevíme, co na nás čeká. Doufáme v lepší čas, vpravdě se do života s odhodlaností, a že bude-eme hojovat, ať přijde cokoli. Vždyť jen ten zvířel, kdo hojuje olatně, neb už život není nic jiného než neustálá boj. Šlověk, který nikdy nepoznal hrůz rozkošných předchozího života, nedoví, že si učiniti pojem o strašné síle příležitosti poznat všechny své spoluzácky a mnoho přátel. Pak přišel týden jsme jeli na druhou pouť též sv. Jana, kteráž za nepřijemného počasí byla odložená. Jak pravím, jeli jsme do Jiroutina u Kamenice n. L., kdež bydlí rodiče mého p. švagra a on byl tamtéž narozem, ale od 14 ro-

tušen, posvátné to místo, kde odpočívají naši draží ve spánku knědém. I nad nimi řádil tento nečestný život a pustošil jejich rovy. Bez milosti ničil to, co po léta ruce pracně opatrovaly, zahrádka a políčko, v které budeme všichni uloženi a ze kterého se již nikdy stěhovati nebudeme, místočko věčného klidu a odpočinku pro nás všechny. Také jsem navštívila český chrám Páně sv. Václava, v němž slouží náš sv. vlp. Vráněk. Vše se mi tam velice líbilo, neboť mají uvnitř pěkné vše zařizeno a na hlavním oltáři četla jsem slova: Narodil se Kristus Pán. Též velice se mi líbilo krásné kázání na slova: Zachovej nás, Pane, hyne-mel! Ba věru, jest na čase, aby-chom všichni volali demel: Zachovej nás, Pane, hyne-mel! Taky jsme šly v neděli s deernami a vnučkami z kostela od Sv. Serdec. U jednoho domu seděly dvě dámy. Jedna chovala kočku, druhá pska bílého, jenž na krku měl 2 mašle s 2 růže. Pořád hladily a kónovaly. Napřed od předu, pak od zadu. Štěstí, že jsem to diva-dlo neviděla ráno. Byla bych roztržila v kostele. Takhle jsme jen prošel reumatism celým tě-lem a vnučky se mi směly, že to budu vidět vícekrát. Také jedna dáma, když spala se svým miláčkem, tak má hodila ruku, on ji kousal, ona se k němu otočila o břiškem a on jí zase kousal do tváře. Škoda, že jí neukouš nos, pak by se mu lépe líbila. Odpustte, etěná paní pořadatelko, že tak musím psát; jsem nad tím rozčile-na. Ctěná dámy, kolik jest zde smotatých a neprovedlých a bezdětných žen, jejich blízkým tvorem býva pes, jenž vnučky svůj přezlý čas, štěť jej, starají se jen, aby pes neupřel uzdušného nepohodli. Smutné jest pomýšle-ní rozumného člověka, že vysky-tují se u některých lidí zvrácené city, že se u nich těší větší pozor-ností zvíře, než člověk. Kolik jest zde opuštěných a osiřelých dítěk, které by takové ženě za o-patření, jež skvělá zvířeti, poskyt-by lásky a vďočných úsměvů, ve-stáří zastáli a opora, jaké pomoci může očekávat ve stáří od pan-ky, kterého tak opatrovala? Nebyl-by to zásluhnější slutek před př-rodou a lidmi, zdárně vychová-vat opuštěného šročka, než vy-tloukati okna u domů ze železa dohýti si hlasového práva, kte-řezbyto spustlý činm není-li se žena zvrácená. Oni stavi své větrné zámky na shnilých podpě-rách, kteréto i s jejich plány se dříve neb později shroutí. Jestli budou naše vřdkyně tak pracovat, to se ani za sto let nedočka-jí práva. Nemohu ani pochopit, proč se tak snaží, zahazují a zapominají. Jednání takové se ho-dí pouze pro toho největšího ulič-níka, ne však pro ženu, která má vychovávat národ. Toto nejsou ženy ani matky — to jsou zvířata, která vě nebláží. Vždyť i učitelstvo ve školách počíná dítky proti němu vyučovat. Nu, až na rohuáh, kde nyní stojí policajti, budou stát hezké slečinky, to to prve budou mladí muži a hoši vy-vádat koucky, jen aby se mohli nechat od těch policejních slečen odvézt na policejní stanici. To jimi teprv budou thouci srdéčka! Jestli je teď hodně rozvodů, pak by jich teprve bylo více. Vždyť i mezi rostlinstvem jsou kere, jež nikdy nekvou a semen nedají. Kořeny jejich otráz vypálí a pro-to doufáme, že se tak stane i s našimi sufražetkami, a že po nich nezůstane ani stopy a celý svět zase opanuje láska, oěmnost a mír. Možná, že jim to dopadne-tak, jako s tou ženoukou. Ona ta-ké měla vždy připravenou práci pro matušku. Když přišel na ve-čer domů z práce, musil přinčati dříví, vodu a podobné věci, aby mohla ženská připravit večeři, což vždy tíže vykonat; ale jeden-krát přišel domů celý promoklý a skřehlý a ženská už bázela a jej-lem ke dveřím a podává jej, by jí přinesl vodu a dříví, by moh-la dělat večeři, se slavy. Já již smokř, tak to máš jedno. Bez se slava vsal přel a šel pro vodu. A když jí přinesl, vytlil jí na ženu-čku a povídá: Tak, teď já mu-kra ty, tak můžeš jít pro vodu a ona šla, ale domů k mamince s pláčem. Jenom že na štěstí měla moudrou maminku a ta jí po-slala hezky spát s uapomenutím, by po druhé nečekala se žádnou práci na něho. A skutečně, po-

Fr. Kunclovi, kdež zůstal až do jeho smrti. Po smrti p. Děkana seznámil se s mojí mladší sestrou, načež vstoupil v stav manželský před 2 roky, kterýž nadále vede hospodářství po mém zemřelém otci p. Fr. Kunclovi. Jelikož jsme měli příležitost prohlédnouti vše a mým p. švagram, znáti jsme se též podívat na onu starou lipu v Kamenici, kteráž čítá 360 let. Od téže lipy má jméno Kamenice n. L. Byl to rozkošný pohled z oné lipy. V lipě té nalézá se několik sedadel a stůl. Ale též musím připomenout, že každá větvíčka je podepřena a porostlá mechem a ona lipa ještě kvete. Na památku jsem si utrhla z ní květ, tak myslím, že je a musí být ošetřována, aby alespoň to místo nezarostlo trávou. Dále jsem navštívila skelné hutě blíž Kamenice, tak že jsem měla příležitost uvidět, že není tak snadno sklenní udělat, jako z ní pít. Leckde si myslí, co pak to! Horké sklo nalejí do formy a už je to a kdo si to myslí, ten se smějí. Poněže ústy musí takovou sklenní nafouknout, tak nám to vzalo několik dní, než jsme se vrátili a pak po odpočinku jsem jela do Prahy navštívit všechny přátele a známé, kdež jsem se zdržela též několik dní, hlavně jsem se zdržovala u p. Jana Šamala, bratra mého švagra a u p. Fr. Běháčka, kterýž má u nás svého manžela. Byla jsem vždy a vždy setnuta a též byl můj průvoděním v Praze. Navštívili jsme všechny po městě místa, tak že se Praha ve dne zaplnila. Také jsem byla v Nár. divadle, kdež právě hráli Strakonický dudák, tak že jsme se měli velmi zasmát. Když jsem se nadávila Prahy, jela jsem zpět do Katovic, kdež se hodlám zdržeti ještě do 23. t. m. a pak hajd zpět k svým drahým do Omazy. Kdež zajisté už moje milé dítky a manžel, jak jsem dříve četla v Pokroku Záp. ze dne 20. června toužebně čekají na svoji matku a já na ně. Dle toho času však navštívím všechny vzdálené přátele a dne 23. t. m. vyjedu z Katovic do Rotterdamu a dne 26. budu sedet na loď Rotterdam a na zadržeti příštího měsíce budu opět vidět bratry americké a pak už brzy se shledám s mými drahými. O kč už by to bylo, neb už je mně smutno. Tak já myslím, že jsem to máno oskřáblá již dost. Pro dnešek končím dopis svůj s přátelským pozdravem na redakci i čtenáře a na shledanou!

Františka Otupalíková, David City, Nebr. — Ctěná redakce Pokroku! Přijímte ode mne ardečný pozdrav, také i milé čtenáři a čtenářky! Teď máme takové teplíčko, víďte, tak že to všichni cítíme, jak na farmách, tak v městech. Ani nevím, jak bych rekla, kde že je lépe, venku aneb v uzavřené místnosti. Kdo dělá venku, spěchá pod střechem, kdo dělá pod střechem, spěchá ven. Přijde farmer a rekne: Některý den, myslím, že padou. Jsem tak zemdlen. Přijde ten, co dělá v uzavřené místnosti a praví: To jsem zemdlen, že se mně pot líže. A tak to nemohu ani ponosit, kde je větší horko. Ale přece myslím, že když je člověk na zdravém povětří, je lépe, než když člověk musí býti celý den v uzavřené místnosti. Včera jsem pozorovala u Butler County Press dělníky i smučho báse. Od rána až do deseti hodin v noci. Všichni pracovali a sám majetník až do deváté hodiny. Seděla jsem na trávníku a věto moř, že jsem a li, tisti na mě pohledla. My jsme u-štáli před horkem ven, a na musil každou chvíli pot střát a jen musil dělat, zatím co jiní lidé venku si hovili jak kdo mohl. Má-li kdo má takovou práci a nemů-že ji ocenit, jak je úmorná a člo-věka vysílí. Já dnes měla také hodně psaní, než jsem měla ráno a jest již půl šesté večer a věřte, že již ani nevím, co píši? Jsem tak sešláblá a nervosní. Pak se nedívám novináři, že on se celý třeme a je nervosní. Myslim, že bydlom neměli obtěžovat noviná-ře žádnými hloupými dopisy a tlačty, kteréž za nie nestojí a ni-žádné poučení ani zábavy nepřinášejí. Můžeme si mysliti, jak takovou mizerou práci rád dělá, když má rád ve svém životě vše poučné, aby se lid poučoval a vzdělával a bavil. Takové noviny rád každý čte. Často slyším, že lidé neví nic rozumnějšího, než takové tlačty psát a novináře s tím obtěžovat. Lid, který to má-čet, ten to nečte, ten se tomu má-že vyhnout, ale ti, co sbírají hlou-pé písemky na takové nějaké dopisy, jsou z toho nervosní a musí to přece udělat. Lid to chce. On myslí, že poslal něco rozumného a jakmile to tam uo-tiskne, tak má velkou zlost. Musím často něco podobného sly-šet. Včera, 17. července, odhývala se schůze našich českých žen u paní Havlíkové. Členkyv bylo přítomno jen deset. Bavili jsme se výtečně i zasmáli jsme se, neb F. Otupalíková rozesmála je žer-tovnými koucky. Pak se četla zábavná četba. Také jsme pře-četly z Pokroku verše, které pojednávají o pokročilém spolku J. Č. D. jenž čítá nyní již 20 000 členek. Nemů to krásně dle českých žen? Můžeme býti na to pyšné? Proč volám Vám; Na zdar! všem ženám, které k tomu přináleží. Neb jest to kus práce, ale krásné a hodně chvály, neboť je takových málo. Dnes máme zde cirkus, ale já pěkně sedim doma. Boli mně zub a mám obličej po jedné straně větší. Tak jsem nechtěla, aby se na mne zvrývalo, jaká jsem. Víte, já ještě ne-ehci vypadat-člo, jak víte, ženy jsou divné, i ta nejstarší neechce, abyste jí rekly že vyhláz špatně. Neb i ty staré Američanky baví se až hrůza a mají na sobě plno prásku. Teď jsou v modě korá-ly, každá stará babu to má na krku hromadu. Mladým to slu-ší, ale ty starší by to neměly šlo-dět, ach tím se hoši neudělají. Ale to máme zas ty ženy! Cheem být pořád hezké, abyehom se li-bily, třeba jen smy sobě. A vez-měte to kolem do kola, že ženská, když se slušně, hezky a pávalně přestrojí, je pávalná, třeba jí by-je 40 let. Reknete, že to není pravda? Vase přítelkyne.

Ve St. Joseph Hospital

Františka Otupalíková, David City, Nebr. — Ctěná redakce Pokroku! Přijímte ode mne ardečný pozdrav, také i milé čtenáři a čtenářky! Teď máme takové teplíčko, víďte, tak že to všichni cítíme, jak na farmách, tak v městech. Ani nevím, jak bych rekla, kde že je lépe, venku aneb v uzavřené místnosti. Kdo dělá venku, spěchá pod střechem, kdo dělá pod střechem, spěchá ven. Přijde farmer a rekne: Některý den, myslím, že padou. Jsem tak zemdlen. Přijde ten, co dělá v uzavřené místnosti a praví: To jsem zemdlen, že se mně pot líže. A tak to nemohu ani ponosit, kde je větší horko. Ale přece myslím, že když je člověk na zdravém povětří, je lépe, než když člověk musí býti celý den v uzavřené místnosti. Včera jsem pozorovala u Butler County Press dělníky i smučho báse. Od rána až do deseti hodin v noci. Všichni pracovali a sám majetník až do deváté hodiny. Seděla jsem na trávníku a věto moř, že jsem a li, tisti na mě pohledla. My jsme u-štáli před horkem ven, a na musil každou chvíli pot střát a jen musil dělat, zatím co jiní lidé venku si hovili jak kdo mohl. Má-li kdo má takovou práci a nemů-že ji ocenit, jak je úmorná a člo-věka vysílí. Já dnes měla také hodně psaní, než jsem měla ráno a jest již půl šesté večer a věřte, že již ani nevím, co píši? Jsem tak sešláblá a nervosní. Pak se nedívám novináři, že on se celý třeme a je nervosní. Myslim, že bydlom neměli obtěžovat noviná-ře žádnými hloupými dopisy a tlačty, kteréž za nie nestojí a ni-žádné poučení ani zábavy nepřinášejí. Můžeme si mysliti, jak takovou mizerou práci rád dělá, když má rád ve svém životě vše poučné, aby se lid poučoval a vzdělával a bavil. Takové noviny rád každý čte. Často slyším, že lidé neví nic rozumnějšího, než takové tlačty psát a novináře s tím obtěžovat. Lid, který to má-čet, ten to nečte, ten se tomu má-že vyhnout, ale ti, co sbírají hlou-pé písemky na takové nějaké dopisy, jsou z toho nervosní a musí to přece udělat. Lid to chce. On myslí, že poslal něco rozumného a jakmile to tam uo-tiskne, tak má velkou zlost. Musím často něco podobného sly-šet. Včera, 17. července, odhývala se schůze našich českých žen u paní Havlíkové. Členkyv bylo přítomno jen deset. Bavili jsme se výtečně i zasmáli jsme se, neb F. Otupalíková rozesmála je žer-tovnými koucky. Pak se četla zábavná četba. Také jsme pře-četly z Pokroku verše, které pojednávají o pokročilém spolku J. Č. D. jenž čítá nyní již 20 000 členek. Nemů to krásně dle českých žen? Můžeme býti na to pyšné? Proč volám Vám; Na zdar! všem ženám, které k tomu přináleží. Neb jest to kus práce, ale krásné a hodně chvály, neboť je takových málo. Dnes máme zde cirkus, ale já pěkně sedim doma. Boli mně zub a mám obličej po jedné straně větší. Tak jsem nechtěla, aby se na mne zvrývalo, jaká jsem. Víte, já ještě ne-ehci vypadat-člo, jak víte, ženy jsou divné, i ta nejstarší neechce, abyste jí rekly že vyhláz špatně. Neb i ty staré Američanky baví se až hrůza a mají na sobě plno prásku. Teď jsou v modě korá-ly, každá stará babu to má na krku hromadu. Mladým to slu-ší, ale ty starší by to neměly šlo-dět, ach tím se hoši neudělají. Ale to máme zas ty ženy! Cheem být pořád hezké, abyehom se li-bily, třeba jen smy sobě. A vez-měte to kolem do kola, že ženská, když se slušně, hezky a pávalně přestrojí, je pávalná, třeba jí by-je 40 let. Reknete, že to není pravda? Vase přítelkyne.

Mrs. A. Baumbrök, 1943 So. H. St., Omaha